

ikke faa overordentlig forskellige i Anstuelser indbyrdes, og de støttede alle Regjeringens Forslag ibetmindste i Hovedsagen. I Hærens Løb forandrede dette Forhold sig successivt ved gjensidig indbefommende Arbejde saaledes, at vi kom til at staa med et Flertal og et Mindretal i Udvalget, hvilket sidste støttede Regjeringsforslaget. Regjeringen sluttede sig til de Forandringer, Mindretallet ønskede, Landstinget sluttede sig derpaa til Regjeringen og dette Mindretal. Det var altsaa Sagens Stilling sidste Gang, vi havde med den at gjøre. Naar vi nu se Resultatet af Forhandlingerne i Udvalget denne Gang, den syvende Gang, viser det sig, at de fire Mindretal ere komne igjen, men Flertallet er forsvundet. For at imidlertid Tallet 5 kan bevares, staar Ministeren som den femte med sit Forslag, og disse fem staa indtil videre tilsyneladende uroffelige uden at ville give efter paa noget som helst Punkt; det skulde da være den Gruppe, hvortil det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) hører, da han, saavidt jeg har hørt, er den Eneste, der har udtalt sig paa en Maade, der bebuder en noget større Estergivenhed i forskellige Retninger. Naar man nu vil spørge sig selv, om her er en Fremgang eller Tilbagegang fra den tidligere Situation, da er dette Spørgsmaal vistnok meget vanskeligt at besvare, og det er ogsaa blevet meget forskjelligt besvaret af dem, der have stillet sig dette Spørgsmaal. At der skulde være kommen en virkelig Fremgang med Hensyn til Klarhed over Situationen tilstede, tror jeg imidlertid ikke, Nogen vil kunne paastaa. Men en ligefrem Følge af denne Stilling vil sienesynlig være den, som den høitærede Minister antydede, og som jo ogsaa findes antydet i den Betænkning, som er kommen fra den Gruppe, hvortil det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds hører, at Sagen maa drives igennem de forskellige Stadier, med de forskellige Anstuelser, staaende saaledes uroffelig og ubørørt fra alle Sider, indtil den endelig naaer til et Fællesudvalg, og Sagen der om mulig finder sin Afgjørelse. Jeg skal ikke tilbageholde den Ytring, at jeg finder dette Forhold høist uheldigt, og jeg gjør det af to Grunde; for det Første, fordi jeg mener, at er der nogen Lov, som burde forlade dette Thing haaren frem af fuld Overensstemmelse mellem Thingets Medlemmer og Regjeringen, og saaledes være udsat for de mindst mulige Forandringer i det andet Thing, saa er det netop en Lov om Landets Forsvar, og dernæst finder jeg det uheldigt af den Grund, at jeg tror, at det slet ikke er Løsten med Fællesudvalgsinstitutionen i vor Grundlov, at dette skulde behandle i sine Detailler Spørgsmaal af den Natur, som her ligger for. Jeg beklager derfor i høieste Grad, at Forhandlingerne i Udvalget ikke have ført til et andet Resultat end det, de have. Jeg tør ikke lægge Skylden paa Nogen i saa Henseende. Jeg kan

kun udtale min Beklagelse derover, og det skulde glæde mig meget, hvis Sagen paa sin fremtidige Gang, før den kommer i Fællesudvalg, kunde blive bragt paa et saadant Stadium, at man kunde have nogen mere Klarhed over, hvorvidt Enhver paa sin Side var istand til at kunne strække sig. Med Hensyn til det Mindretals Stilling overhovedet, hvortil jeg selvfølgelig nærmest maa slutte mig, da skal jeg sige, at det forekommer mig, at dette Mindretals hele Fremfærd i Udvalget har været fuldkommen rigtig og forsvarlig. Det forekommer mig vigtigt, at det har søgt ved Indbefommen at opnaa et Resultat, og jeg beklager i høi Grad, at dette Resultat ikke er blevet naaet. Noget mere tvivlende stiller jeg mig ligeoverfor den Fremfærd af det ærede Mindretal, at det, efter at Forsøget er bristet, dog har opstillet alle sine Endringsforslag og ikke indskrænket sig til de enkelte Punkter, hvorpaa det, hvad jo fremgaar af dets Betænkning, i ethvert Tilfælde maatte ønske en Forandring i Lovforslaget. Jeg mistænker paa ingen Maade den Begrundelse, som det ærede Mindretal har givet derfor; jeg respekterer den fuldkommen, men jeg kan paa den anden Side ikke skule for mig selv, at dersom — hvad jeg tror man maa faae ud af Mindretallets Betænkning — man ved sine Indrømmelser er gaaet saagodtsom til den ypperste Grændse, man kan gaa, havde det maasse været rigtigere, naar Forsøget var mislykket, at holde sig noget mere tilbage, da Forhandlingerne paa et senere Stadium kunne forudses ogsaa at ville forde en fornøjet Indbefommen fra alle Parter, for at man overhovedet skal opnaa Enighed. Der er iøvrigt et Punkt i det ærede Mindretals Betænkning, hvor jeg ikke er ganske klar paa, om det har Ret. Som en af Grundene til at fremsætte alle sine Endringsforslag anfører det i sin Betænkning, at der fra alle Sider er et levende Ønske om at faae Hærens Revision bragt tilende iaar. Jeg maa tilstaa, at jeg næver en besteden Tvivl i saa Henseende. Dersom det virkelig skulde være Tilfældet, saa er det i hvert Tilfælde en høist aparte Maade, hvorpaa dette Ønske har manifesteret sig gennem Behandlingen af Hærens i Udvalget. Da nu imidlertid disse Endringsforslag ere opstillede, træder det Spørgsmaal naturligvis frem, hvorledes vi, der staa udenfor Udvalget, kunne stille os til dem. I og for sig har dette Spørgsmaal jo vel ikke saa stor praktisk Betydning i Dieblisset; thi vor Virksomhed vil jo væsenlig komme til at indskrænke sig til at stemme imod og forgydes stemme imod de Forslag, som fra anden Side ere fremsatte, og kun gaa med paa de Steder, hvor de ærede Medlemmer ere gaaede med de andre Mindretal, men da det jo, saaledes som Sagen staar for Dieblisset, er sandsynligt, at de Forslag, der ere fremkomne fra det ærede Mindretals Side, jo under en fremtidig Behandling kunne komme frem igjen